

Tu ești în inima mea

Gabriel Stănciulescu

Tu ești în inima mea

Când eu te admir probabil că greșesc,
Dar sunt greșeli ce face-un om normal,
Eu doar admir, pe nimeni nu rănesc...
De te-aș iubi, ne-am pierde în banal.

Te admiră mulți, dar te admir și eu,
Visează mulți, cu-n deget să te-atingă,
Și ei și eu, cu un gând la Dumnezeu
Trimitem ruga, visul să nu-L frângă.

Un bibelou, brocat în falduri fine,
Ce-și studiază atent orice mișcare,
Mă-ntreb ades, ce-s luptele din mine,
De ce mă roade-o simpla admirare?

Gândul îmi vorbește, însă nu-l ascult,
Se bagă-n seamă, se încrede-n sine,
Am vrut să aflu părerea ta, demult,
Căci viața mea se umple de suspine.

Din interior ceva parcă-mi șoptește
Ce e frumos, lui Dumnezeu îi place!
Tu vezi?... deja mă prinde ca un clește,
Iubirea-i oarbă și mereu tenace.

Am strâns în mine din șarmul tău, gingaș,
Poate n-ai vrut, dar mi-ai făcut un bine,
Parcă îmi lipsea un sentiment, făgaș,
Un suflet blând, în șoapte să m-aline.

Aș fi cerut mai mult la tinerețe...
Dacă o rază în calea mea erai,
Dar se-ntorc anii, viața să răsfete,
Și-s fericit, că-n inimă îmi stai.

Autor: Gabriel Stănciulescu